

σιαί, κείνται ἀνά ἐξ παρ' ἀλλήλοις καὶ κατέχουσιν ἕκαστιν 150—180 τ. μ. Ἐν ταῖς αὐλαξί, δὲ τῶν πρασιῶν ἀφίεται ἐκάστοτε τόσον ὕδωρ ὅσον ἀπαιτεῖται πρὸς ἐντελῆ διαπότισιν τοῦ ἐδάφους, οὕτω δὲ τὸ λιπαστικὸν ὕδωρ φθάνει πλαγίως εἰς τὰς ρίζας τῶν φυτῶν χωρὶς νὰ ἀψηται ποσὴς τῶν φύλλων αὐτῶν. Ἡ ἀναλογία τῆς πυκνότητος τοῦ ὕδατος τῶν ὀχετῶν εἶνε 1: 600, τὸ θέρος ὁμως αὐξάνεται εἰς 1: 250, τότε δὲ προστίθεται ἔτι ποσότης ὕδατος πρὸς ἀραιώσιν.

Ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τούτων τῶν οὕτω ποτιζομένων σπεύρονται δημητριακοὶ καρποί, λάχανα, κῦαμοι, σικυοὶ καὶ διάφορα ἄλλα χόρτα, τελευταῖον δὲ ἤρξαντο καλλιεργοῦντες αὐτόθι καὶ φυτὰ καλαμῶδη ἕνεκα τῶν ἀνθέων αὐτῶν, καπνὸν καὶ ἄλλα διάφορα.

Διάφοροι εἶνε οἱ ἀγροὶ οὗτοι ἐν Παρισίοις ἕνεκα τῆς διαφορῆς διατάξεως τοῦ πλέγματος τῶν ὀχετῶν αὐτῶν. Αὐτόθι κατασκευάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὄγχοι καὶ αὐλακες, ἐν μέρει δὲ μόνον πρασιαί· τὰ προϊόντα δὲ τῆς αὐτόθι καλλιέργειας εἰσὶν ἐν πρώτοις μὲν λαχανικὰ καὶ ὀη κοινὰ λάχανα, βέβαι, γογγύλαι, κῦαμοι, κινάραι, σέλινα, πράσα, γεώμηλα, εἶτα δὲ φυτὰ χρήσιμα εἰς τὸ ἐμπόριον, εἶτα καρποί, τέλος δὲ καὶ ὀπωροφόρα δένδρα καὶ χόρτος πρὸς νομῆν.

Ὅπως δὲ κρίνωμεν περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀγρῶν τούτων εἰς τὴν ὑγείαν τῶν κατοίκων ἀναφέρομεν τὰ ἐνδιαφέροντα ἐξαγόμενα τῶν ἔρευνῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς δημοσίου ὑγείας τοῦ ἀνωτάτου ἰατροσυνοδρίου τῆς Γαλλίας, καθ' ἣ ἡ λίπανσις ἐνός ἑκταρίου ἀγρῶν διὰ 10—20,000 λιτρῶν ὕδατος τῶν ὀχετῶν διατηρεῖ εἰσέτι τὴν καθαριότητα τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ παρέχει καλὸν εισόδημα, ἐνῶ 40,000 λιτρῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκτάσεως εἶνε ἐπιβλαθῆς, ἡ δὲ χρησιμοποίησις αὐτῆς δὲν εἶνε λίαν προσοδοφόρος. Τέλος δὲ ὅτι λίαν ἀφθονος ποτισμὸς δύναται νὰ γενήσῃ πυρετοῦς, πρᾶγμα ὁμως ὑπερ' ἀφ' ἑτέρου διορθοῦται, κατασκευαζομένων ἀφθόνως ἀποξηραντικῶν αὐλάκων.

Ἐν Ἀθήναις καταλληλότερος τόπος πρὸς κατασκευὴν τοιούτων ἀγρῶν μοὶ φαίνεται ὁ ἐλαιῶν, εἰς ὃν δύναται νὰ προστεθῇ καὶ ὀβοτανικὸς κήπος ὡς πειραματικὸς κήπος τοῦ Κράτους, ὅπως εἶνε καὶ ἐν Παρισίοις. Ἐνεκα δὲ τῶν εὐνοικῶν σχέσεων τοῦ ἐδάφους ἐνταῦθα καὶ ἡ κατασκευὴ τῶν ἀγρῶν τούτων θέλει εἶσθαι οἰκονομικώτερα καὶ ἡ διατήρησις αὐτῶν ευθιγοτέρα, διότι θὰ λείψωσιν ὅλως ἐνταῦθα αἱ πολυδάπανοι ἀντλητικαὶ μῆχαναι καὶ αἱ οἱ σταθμοὶ οὗς ἔχουσιν αἱ ἄνω εἰρημέναι πόλεις, καὶ ἐπομένως τὸ σύστημα θέλει εἶσθαι τὰ μάλιστα ἀπλοῦν. Ὑπὸ τὴν σκιάν δὲ τῶν ἐλαιῶν θὰ σπεύρωνται καὶ θὰ εὐδοκιμοῦσι ὅλα τὰ λάχανα καὶ οἱ καρποὶ ὅσοι δὲν δύναται ν' ἀντιστῶσιν εἰς τὴν θερμὴν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀττικοῦ

ἡλίου. θὰ ὠφεληθῶσι δ' ἐκ τούτου καὶ τὰ δένδρα, διότι θὰ ἔχουσιν ἀφθόνους τὰς χρησίμους πρὸς αὐξήσιν αὐτῶν οὐσίας. Εἶνε δὲ καταφανὲς ὅτι τιθεμένου ἐν χρήσει τοιούτου τινὸς συστήματος θέλομεν ἀπολαύσει βλάστησιν σαφιλιστάτην καὶ τρυφερωτάτην, διότι τὰ φυτὰ ἔχουσι μὲν τὴν ἀπαιτουμένην θερμότητα, στεροῦνται ὁμως τῶν ἀναγκαιουσῶν οὐσιῶν, καὶ ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ προσβλέπωμεν μετὰ θαυμασμοῦ εἰς τ' ἀποτελέσματα τῶν κομποποτίστων ἀγρῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὴν εὐπορίαν τῶν κτητόρων τῶν ἀγρῶν τούτων.

Αἱ ἐξηγήσεις αὐταί, ἄς ἐνταῦθα ἀδρομερῶς λίαν κατέγραψα, δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς πρόδρομοι ἐκτενεστέρων ἐργασιῶν, καὶ τότε μόνον δύναται νὰ φέρωσιν ὄντως εἰς ὠφέλιμα ἀποτελέσματα, ὅταν ἄνδρες εἰδικοί ἐνασχοληθῶσιν πρὸς παραιτέρω σπουδὴν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ ἄνω περιγραφέντος συστήματος.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΤΣΙΛΙΑΡ

ΣΕΛΙΑΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

4 Ἰουλίου.

Χθὲς τὴν ἑσπέραν ἐπέστρεψα ἐξ Αἰγίνης. Τὸ ταξιδεῖόν μου δὲν ἀνήκει δυστυχῶς εἰς ἐκεῖνα, ἐξ ὧν ἐπανέρχεται τις πλούσιος εἰς ὀδοπορικὰς ἐντυπώσεις, καὶ δὲν βλέπει τὸν καιρὸν πότε νὰ τὰς μεταδώσῃ εἰς τοὺς φίλους του ἢ πότε νὰ τὰς παραδώσῃ εἰς τὴν δημοσιότητα ὑπὸ ἐλικύοντα τίτλον, ὅς « Ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ῥώμην », « Μία ἡμέρα ἐν Πομπηία », « Παρισινὰ ἐντυπώσεις » κτλ. Ἄπλοῦς θαλάσσιος περιπάτος μέχρις Αἰγίνης, διὰ τὸν ὅποιον δὲν ἔχω νὰ λογαριασθῶ εἰμὴ μὲ δύο σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου μου εἰκοσιτετράωρος μόνον ἐνασχόλησις. Ὅστις θέλει νὰ μὲ μιμηθῇ, δὲν ἔχει ἢ νὰ ἐπιβῇ τῶν « Σπετσῶν » τοῦ κ. Γουδῆ, καὶ μετὰ δύο ὥρων ναυτίας καὶ κλύδωνα θὰ πατήσῃ τὰ κλασικὰ χῶματα τῆς νήσου, τῆς δις ἐπιφανοῦς, ἐν τε τῷ μεσουρανήματι τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς δόξης καὶ τῷ λυκαυγεί τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας, ἐπὶ Θεμιστοκλέους, ὡς καὶ ἐπὶ Καποδιστρίου, κατ' ἀμφοτέρας δὲ τὰς περιστάσεις προωρισμένης μοιραίας νὰ ἀμαυρωθῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ἀπαύστως ἀντιποιοιμένων αὐτῇ τὴν δύναμιν καὶ τὰ πρωτεῖα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπὶ τῆς Αἰγινήτικῆς ἀκτῆς πληροῦσθε σωτηρίας δρόσου καὶ μακαρίας ἡσυχίας· ἂν εἰσθε φιλάρχαιοι, ἐντρυφᾶτε εἰς τὴν ἔρευναν τῶν σεπτῶν λειψάνων τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ μόνου μαρτυρίου τῆς πάλαι ποτὲ ἀκμῆς τῆς Αἰγίνης, ἐφ' ἧς περικαλλεῖς χορεῖαι θεῶν, ἡμιτέων καὶ θεαινῶν περιφανῶς ἐλατρεύοντο· ἂν εἰσθε γαστρίμαργοι, εὐρίσχετε θαυμασίους ἰχθύς· ἂν εἰσθε φιλάνθρωποι, ἐπισκέψεσθε τὰς φυλακάς.

καὶ ἂν ὁ κλασικὸς ἐνθουσιασμός σας δὲν φθάνῃ μέχρι τοῦ νὰ κρύψητε εἰς τοὺς κόλπους σας τμημά τι λίθου ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου, ἀλλὰ δὲν ὀκνεῖτε νὰ συγκομίσητε μεθ' ὑμῶν, ψηλαφητὴν ἀνάμνησιν τῆς νήσου, ζεῦγος Αἰγινήτικῶν ἀγγείων, τῆς μόνης βιομηχανίας, ἣτις παραμένει ἀνθούσα μετὰ τὴν ἐκλείψιν τῆς μεταλλουργικῆς καὶ μυρφυκῆς αὐτῆς ὀλβιότητος. Ἐπὶ τῆς χαριέσσης ἐκείνης παραλίας ἀκούετε ῥεμβωδῶς τὰ ἀρμονικὰ συναυλίας τοῦ ὀξέος Νότου μετὰ τοῦ κυανοῦ Σαρωνικοῦ, ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ ὁποίου θεᾶσθε ἐπιχαρίτως ἢ μανιωδῶς λικνιζομένην ἐρατεινὴν λέμβον, μὲ τὸ εὐρύθμως ἐπικλίνον καὶ ἀνερχόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κολπούμενον ἰστίον τῆς, καὶ βλέπετε εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος τὴν γραφικὴν τριάδα τῶν Ἀττικῶν βουνῶν. Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς ἀκτῆς πασίγνωστος βρακοφόρος ὀπωροπώλης διὰ τῆς θορυβώδους αὐτοῦ εὐθυμίας καὶ τῶν στιχουργικῶν αὐτοσχεδιασμάτων του, ἐμπνεομένων ὑπὸ συνεχῶν θυσιῶν τῷ Βάκχῳ, ἐνθυμίζει εἰς ὑμᾶς ὅτι πρὶν ἢ τὴν νῆσον καλέσῃ Αἰγίναν ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς του ὁ πρῶτος αὐτῆς οἰκιστὴς καὶ ἀναμορφωτὴς Αἰακός, ἐκάλετο αὕτη *Οἰνῶρη*.

Πρὸ τινῶν ἑτῶν, ἐὰν κατὰ τοιαύτην ἐποχὴν ἐπεχειρεῖτε νὰ ἐκπλεύσῃτε μέχρις Αἰγίνης, τὸ φέρον ὑμᾶς πλοῖον ἦτελεν εἶσθαι πλήρες Ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες διηπῶντο ἐν τῇ νήσῳ ἀνά πᾶν θέρος, κτίζουσαι χαριέσσας ἐξοχικὰς ἐπαύσεις, ἢ ἐνοικιάζουσαι ἀντὶ ἀδρόυ τιμήματος τὰ οἰκήματα τῶν Αἰγινήτων, ἵνα ἐν ἀνάσει ἀπολαύσωσιν ἐπὶ τινὰ καιρὸν τῆς ἡδύτητος τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν καὶ τῆς γλυκύτητος τῶν Αἰγινήτικῶν σύκων. Ἀλλ' ἀπὸ τινος ἐξέλιπε διὰ πολλοὺς λόγους τὸ ἐτήσιον αὐτὸ ῥεῦμα τῆς Ἀθηναϊκῆς κινήσεως· οἱ ἀφίκοροι Ἀθηναῖοι μετεβίβασαν ἀλλαγῶς τοὺς πόθους των, δὲν κατεβίβασαν ὅμως ἕκτοτε καὶ οἱ Αἰγινήται τὰ ἐνοίκια τῶν οἰκιῶν των, ἕτινα παραδόξως, μεθ' ὄλην τὴν ἔλλειψιν ζητήσεως, καὶ τὴν ἀπόκτησιν εὐπρεποῦς ξενοδοχείου, διατηροῦνται ὑπέρογκα. Οἱ κάτοικοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν μικρῶν πόλεων, διακρίνονται ἐπὶ παντελεῖ ἔλλειψει πολυπραγμοσύνης· ἀλλ' ἢ ἀρνητικὴ αὕτη ἀρετὴ ἐγένετο ἅπασι εἰς αὐτοὺς αἰτίαι δυσαρέστον συμβάντος. Φαυλόβιός τις, ἀπολυθείς τῶν φυλακῶν διὰ χάριτος, ἀφίκετο ἵνα ἐγκατασταθῇ ἐν τῇ νήσῳ· οἱ ἀγαθοὶ Αἰγινήται οὐδ' ἐφρόντισαν νὰ μάθωσι περὶ αὐτοῦ· μετ' ὀλίγον ἕτερος ἄγνωστος ἐπελθὼν, συνδέει στενὰς φιλίας μετὰ τοῦ πρώτου· οἱ Αἰγινήται ἀγρὸν ἠγόρασαν. Μίαν ἡμέραν οἱ δύο ἐκεῖνοι θεῶνται παρά τινι σιδηρουργῷ ἀγοράζοντες ἀντὶ ἀδροτάτης τιμῆς σιδηρᾶς στεφάνας· οὐδεὶς τὴν περιέργειαν ἐκίνησεν οὐδ' ἢ ἀγορὰ οὐδ' ἢ τιμὴ. Μετ' ὀλίγον ἐν μαγαζεῖον ἐλθστεύετο τὴν νύκτα διὰ ῥήξεως, καὶ οἱ δύο φίλοι ἐγένοντο ἄφαντοι.

Αἱ γυναῖκες, δυσθέατοι συνήθως εἰς τὰς μικρὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, ἔχουσιν ἐξόχους τάσεις ἀγριό-

τητος ἐν Αἰγίνῃ, ἀποτόμως ἀποσυρόμεναι ἀπὸ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων, μόλις βλέμμα ξένου διαταράξῃ αὐτάς. Ὁ μὲν συνοδεύων με ἀξιόλογος φίλος πρὸ τῆς τρομώδους φυγῆς των ἀνεμνησκετο στεναζῶν τῶν νεαρῶν Γερμανίδων, τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ θωπεύητε ἀπαθῶς ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας των, ψηθυρίζοντες « Ἄ! τί ὠραία εἶσαι! », καὶ νὰ σᾶς ἀπαντῶσιν ἐκεῖναι ἀπαθέστερον: « Μπα! δὲν εἶν' ἀλήθεια! »· ἐγὼ δὲ πρὸ τῆς δειλῆς ἐκείνης ἐξαφανίσεως καὶ εἰς μόνον τὸν ἦχον τῶν βημάτων μας, ἐσκεπτόμην ὅτι δὲν εἶνε τόσῳ μυθικός ὁ ἀρχαῖος μῦθος, καθ' ὃν διὰ νὰ οἰκίσωσι τὸ νεαρὸν βασιλεῖον τοῦ Αἰακοῦ οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν εἰς ἀνθρώπους—τοὺς ποντικούς. Καὶ ὅμως ὅταν ἴστανται ἐπὶ τῆς ἀκτῆς αἱ κόραι τῆς Αἰγίνης καὶ κατοπτεῦουσι μακρὰν εἰς τὰ βάθη τοῦ πελάγους μαῦρον σημεῖον, ὅπερ ὁ ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς λεμβούχου ἀναγγέλλει ὡς καρὰν καταπλέον ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Μπαρπαριάς, καὶ προσδοκῶσι μετὰ παλμῶν νὰ ἐπανιδωσι τοὺς οἰκείους καὶ τοὺς φίλους των, καὶ ἀνυκοινῶσι πρὸς ἀλλήλας τὰς ἐλπίδας των, καὶ ὁ πελάγειος ἄνεμος κινεῖ χαριέντως τὰ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των ἐρριμμένα λευκὰ καὶ γραφικὰ μανδύλια, τότε εἶνε ἐπέραστοι αἱ κόραι τῆς Αἰγίνης.

Ἀυθμερόν.

Ὁ ἐφημεριδοπώλης μου, κομίζων τὴν πρωϊνὴν ἐφημερίδα, μὲ ἀναγκάζει νὰ διακόψω τὰς σημειώσεις μου. Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν δύο εἶνε τὰ σημεῖα περὶ ἃ στρέφεται ἡ ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία: αἱ περὶ χολέρας εἰδήσεις καὶ αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις· δύσπεπτος τροφὴ διὰ τὴν ἐποχὴν. Καὶ ἡ μὲν μαῦρη χολέρα εἶνε μέχρι τοῦδε δι' ἡμᾶς ὁ ἀποτρόπαιος ἐφιάλτης μόνον τῶν ὑπνων μας, ἀλλ' ἡ ἐρυθρὰ λαιμοτόμος εἶνε ἡ συγγὴ λειτουργὸς τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, ἣτις ἀποτινάξασα τὴν χειμεριᾶν νάρκην τῆς, ταξειδεύει, δρέπουσα, ἀντὶ ὀδοπορικῶν ἐντυπώσεων, κεφαλὰς. Οὐδέποτε μὲ κατέσχευεν ἐνθουσιασμός ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς, μεθ' ὅλας τὰς εὐαγγελικὰς θεωρίας τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν νομομαθῶν, σκεπτόμενον ὅτι ἡ καταργησις αὕτη δὲν εἶνε δυνατὸν, δυστυχῶς, κατ' ἀμοιβαίαν σύμβασιν, νὰ συνεπαγάγῃ καὶ τὴν ὑπὸ τῶν κακούργων κατάργησιν τοῦ φονεῦν· ἀλλ' οὐδέποτε τοσοῦτον ἐφρικίασα, καὶ ἔκτειρα τὰ θύματα τοῦ νόμου καὶ ἀπετραπιάσθην τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου, ὅσῳ κατ' αὐτάς διεξερχόμενος ἐν τῷ τύπῳ τὰς περὶ τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων ἀνταποκρίσεις. Ὁ καγχασμὸς τοῦ περιστῶτος πλήθους ἐν Χαλκίδι πρὸς τὸν κατάδικον, τὸν ἀγόμενον εἰς θάνατον, καὶ μεριμνῶντα ἐν τῇ βλακώδει ἀγνοίᾳ του περὶ τοῦ δέματος τῶν ἐνδυμάτων του, οἱ ὠδικοὶ θρηνοὶ, τοὺς ὁποίους ἐν φρικώδει συμφωνίᾳ μετὰ τῆς σθηνομένης λαιμοτόμου ἐν Τουρ-

κοχωρίω ἔστησαν αἱ μητέρες τῶν κατατομηθισομένων, μυρολόγια τῶν ἀθλίων τέκνων των, καὶ ἐν ταύτῳ ἐπιθαλάμια τῆς ἀπέναντι καλλωπιζομένης ὑπὸ τῶν θεραπόντων τῆς αἰμοπότιδος νύμφης, ἰδίᾳ δὲ τὰ μαρτύρια τοῦ Ἀγναντιώτη ἐκείνου, φοβεροῦ μεταξὺ τῶν κακούργων καὶ οἰκτροτάτου μεταξὺ τῶν μαρτύρων, δύνανται ν' ἀποτελέσωσι τὰς σπαρακτικωτέρας σελίδας τῶν χρονικῶν τῶν κατατομήσεων, καὶ νὰ ἐμπνεύσωσιν ἀριστουργήματα εἰς τὴν ζοφερωτάτην ποιητικὴν φαντασίαν. Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τούτων, ὑπὸ ἄλλην ἰδιοτροπωτέραν ἔποψιν τῶν πραγμάτων, οἱ κακούργοι, τοὺς ὁποίους ἐτιμώρησε κατ' αὐτὰς ἡ ἀμείλικτος δικαιοσύνη, ἦσαν κοινοί, ταπεινοί, δειλοί, καὶ πεζοί, πάντες πρὸ τῆς μαχαίρας τοῦ δημίου ἄφωνοι, ὠχροί, ἠλίθιοι, τρέμοντες, προεκπνέοντες ὑπὸ τρόμου, μυσαρώτεροι ἐν τῇ εὐτελείᾳ των· διότι ἔχει καὶ ἡ κακία τὴν ποίησίν της. Καὶ ποίησιν εἶχον πρὸ χρόνου οἱ φοβεροὶ ἐκείνοι λησταί, τοὺς ὁποίους ἡ μετὰ τὸ Δήλῃσι κινηθεῖσα δραστηρία καταδίωξις ὠδήγησε σχεδὸν ἅπαντας ἐπὶ τῆς γυλλοστίνης· αἰμοδόρα θηρία, ἀκόρεστα ἐν τῇ σφαγῇ καὶ τῇ δηώσει, ἀλλ' ἀποθεούμενοι ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ λαοῦ, ὅστις ἀνεξαρτήτως πάσης ἠθικολογικῆς σκέψεως, λατρεῖ τὴν φήμην καὶ τὴν δύναμιν, καὶ στεφόμενοι ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς αἴγλης τοῦ ἄσματος καὶ τῆς παραδόσεως. Ποίησιν εἶχε καὶ αὐτὸς ὁ ἀνεκφράστου θηρωδίας Ντελῆς, καὶ ἀκόμη τραγουδοῦσιν εἰς τὴν Ρούμειλην εἰς μελαγχολικώτατον ἦχον, οἶονεῖ θρηνωδῖαν εἰς ἀποπτᾶσαν παρθένον, τὸ ἄσμα, ὅπερ συνετέθη ἐπὶ τῷ φόνῳ του. Ἐνθυμοῦμαι τὴν κεφαλὴν του ἀγθεῖταν εἰς τὴν πόλιν, καὶ κρεμασθεῖσαν ἀπὸ δένδρου εἰς κοινὴν θέαν· κίτρινον δαίμονος κεφαλὴν μὲ μεγάλους πυρόχρους μύστακας· ἐνθυμοῦμαι πρὸς τούτους ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχεν ἀπαγορεύσει τὸ τραγοῦδι τοῦ Ντελῆ εἰς τοὺς ἀνά τὰς ἀγίας περιπαθῶς ἄδοντας αὐτὸ ὀμίλους. Ποίησιν εἶχεν ὁ Κωσταντέλος, ἕτερος διάσημος λήσταρχος, τὸν ὁποῖον ἡ παράδοσις παρίστα ἵπποτικὸν καὶ γενναῖον, ὅσον ὦμος καὶ ὕπουλος ὁ Ντελῆς, ληστεύοντα ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀβρότερον, περίλαμπρον ἐν τῇ πολυτελεστάτῃ πανοπλίᾳ του, καὶ ἐνίοτε μεταμφεινόμενον εἰς σοβαρὸν μελανειμονοῦντα Κύριον, νυκτὸς εἰσερχόμενον εἰς τὰς πόλεις, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ καφενεῖου ἐνθα ἔπιε τὸν καφέν του, καταλείποντα, ἀντὶ δεκάρας, λίραν. Ποιητικὸς ἦτον ὁ Δεδούσης, καρδία τίγρεως καὶ Ἀπόλλωνος κεφαλῆ, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀπέμενεν εἰς τὴν μνήμην μου περιώνυμος φράσις τοῦ δικηγόρου του, ὑπερασπίζοντος αὐτὸν ἐν τῷ Κακούργοδικεῖ: «Κύριοι ἔνορκοι, ἐφώνει ὁ εἰς ἐνθον εἰδωλολάτρην μεταμορφωθείς σοβαρὸς δικανικὸς, εἶναι κρῖμα ἡ ὠραία αὕτη κεφαλὴ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς λαιμοτόμου!» Ὁραῖος ἐπίσης ἦτον ὁ ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ Γάκου ληστής, ὅστις, ἡμέρας τινας

πρὸ τῆς κατατομήσεώς του, τοσοῦτον κατέκτησε τὴν καρδίαν τῆς παρεπιδημούσης τότε ἐν Ἀθήναις Γαλλίδος ποιητρίας Λουίζης Κολλέ, ὥστε νὰ ζητήσῃ τὴν χάριν ὑπὲρ ἐκείνου, σκοποῦσα νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτῆς. Καὶ τίσας λέγει πάλιν ὁ κακούργος ἐκείνος, ὅστις ἀκούσας ἐξαγγελλομένην τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του, καὶ προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου νὰ κάμῃ, ἂν θέλῃ, ἀνείρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀπήντησεν ἐν ὑφίστῳ σαρκασμῷ: «Βλέπεις, κύριε πρόεδρε, μεγάλο ὑποκείμενο θὰ χάσῃ ἡ Ἑλλάς, γιὰ νὰ κάμω ἀναίρεσι!» Πάντες ἐκείνοι καὶ τόσοι ἄλλοι, οἵτινες στερερῶ τῷ βήματι ἀνήλθον τὰς βαθμίδας τοῦ ἱκρίωματος, ἢ ἐξεχύθησαν εἰς θαρραλέα ρητορεύματα, ἢ ἐχαριτολόγησαν πρὸς τὸν δῆμιον, ἢ ἀπέθανον τέλος ὡς ἄνδρες, ἦσαν ἴσως ἀναιδέστεροι, ἀλλ' ὀλιγώτερον μικροὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν!

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο λωποδυτῶν:

— Τί; σὲ ἀθώωσε τὸ δικαστήριον;

— Βέβαια. Ὁ δικηγόρος μὲ ὑπερασπίσθηκε τόσο καλᾶ, ποῦ τώρα, νὰ σοῦ εἰπῶ, αἰσθάνομαι τύψιν συνειδήσεως ὅτι τοῦ ἐπήρα τὸ δακτυλίδι του τῇ στιγμῇ ποῦ μοῦδάκε τὸ χέρι γιὰ νὰ χωρισθούμεν!

Πρὸ τοῦ κλωβοῦ τοῦ λέοντος ἐν τῷ βασιλικῷ κήπῳ.

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγον:

— Τί θάλεγες, ἄνδρα μου, ἂν ἔξαφνα ἔβγαине τὸ λεοντάρι καὶ μ' ἄρπαγγε 'ς τὰ δόντια του;

— Θὰ τοῦ ἔλεγα «Καλὴ ὄρεξι!»

Ὁ κύριος πρὸς τὸν ὑπέρητην του, νεοφερμένον χωρικὸν παιῖδα:

— Δημήτρη, πάρε τοῦτο τὸ γράμμα καὶ πήγαине 'ς τὸ ταχυδρομεῖο καὶ δός το νὰ τὸ ζυγίσουν, καὶ ἂν σοῦ εἰπῇ ὁ ὑπάλληλος πῶς χρειάζεται καὶ ἄλλο γραμματόσημο, νὰ, κράτει αὐτὸ τὸ γραμματόσημο νὰ τὸ κολλήσῃς ἐπάνω.

Εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὁ ὑπάλληλος πρὸς τὸν Δημήτρη:

— Τὸ γραμματόσημο δὲν φτάνει· χρειάζεται νὰ κολλήσῃς ἄλλο ἓνα ἐπάνω. (Ὁ Δημήτρη ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγον.) Σοῦ εἶπα, παιδί μου, πῶς δὲν φτάνει τὸ γραμματόσημο· χρειάζονται 20 λεπτά ακόμη!

Ὁ Δημήτρη ἐπανερχεταὶ πρὸς τὸν κύριόν του.

— Ἀφέντη, ὁ ταχυδρόμος εἶπε πῶς χρειάζονται ακόμη 20 λεπτά.